

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/726/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209971
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5312209971.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 16C/199/2012-100 zo dňa 12. februára 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Čadca rozsudkom č. k. 16C/199/2012-100 zo dňa 12. 02. 2015 návrh zamietol a odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Rovnako zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd, ako aj do právoplatného rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010.

V odôvodnení konštatoval, že navrhovateľ sa návrhom doručeným dňa 27. 09. 2012 domáhal voči odporcovi náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 275,- eur, ktoré vznikli ako následok nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Čadca, ako súdu exekučného, spočívajúceho v prieťahoch v konaní, keď poverenie na vykonanie exekúcie nebolo vydané v zákonnej 15-dňovej lehote.

V priebehu konania navrhovateľ navrhol prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednáváním veci.

Majúc zato, že neboli splnené podmienky predpokladané ust. § 109 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Poukázal na to, že navrhovateľ opakovane tvrdil, že nevzniesol žiadnu námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Čadca. Z uvedeného dôvodu nadriadený súd nerozhodoval o námietke zaujatosti, ale vec bola predložená nadriadenému súdu podľa § 15 O. s. p. z dôvodu oznámenia sudcov okresného súdu podľa § 14 ods. 1 O. s. p. Nakoľko navrhovateľ neuplatnil námietku zaujatosti, nemohlo byť rozhodnutím nadriadeného súdu porušené jeho procesné právo. Súd nemal preukázané ani splnenie

podmienok podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. majú za to, že ak aj prebieha konanie na Ústavnom súde Slovenskej republiky o predmetnej sťažnosti navrhovateľa, nejde o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci.

Súd zamietol tiež návrh navrhovateľa na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť odporkyňa v konaní o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. Navrhovateľ nepreukázal, že Súdnemu dvoru Európskej únie boli predložené na zodpovedanie prejudiciálne otázky formulované v návrhu na prerušenie konania v konaní prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, ani neuviedol pod akou spisovou značkou je predmetné konanie na Súdnom dvore Európskej únie vedené. Ani prípadné rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie pritom nemôže mať význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci.

Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 6Er/434/2010 mal súd následne za preukázané, že exekučným titulom v danej veci bol rozhodcovský rozsudok. Návrh na vydanie poverenia bol písaný formou zápisnice u súdneho exekútora dňa 07. 06. 2010, žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 16. 07. 2010, súd rozhodol dňa 12. 08. 2010 a poverením č. 5502 024056 poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Dňa 11. 09. 2012 súdny exekútor vrátil súdu poverenie na vykonanie exekúcie, nakoľko exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie.

Súd aplikujúc ust. § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinného do 31. 12. 2012 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01. 06. 2010 návrh navrhovateľa zamietol.

Súd mal zato, že k navrhovateľom namietanému nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu spočívajúcemu v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote nedošlo. Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v rozhodnom čase vyplýva, že zákon upravoval procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota v zmysle zákona neplatí, mimo iného, v prípade ak je exekučným titulom rozhodnutie rozhodcovských komisií (§ 41 ods. 2 písm. d/ cit. zákona). Uvedená výnimka bola do Exekučného poriadku zavedená zákonom č. 144/2010 Z. z., s účinnosťou do 01. 06. 2010. S účinnosťou od 01. 06. 2011 bolo ust. § 41 ods. 2 písm. d/ cit. zákona doplnené za slovom „rozhodnutí“ o slová „rozhodcovských súdov“. Z dôvodovej správy k predmetnému zákonu vyplýva, že tento bol prijatý za účelom predchádzania mylných interpretácií predmetného ustanovenia, z čoho vyplýva, že ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení pred 01. 06. 2011 sa týka aj rozhodcovských rozsudkov. V predmetnej veci bol exekučným titulom rozsudok rozhodcovského súdu, a teda lehota 15 dní sa na vydanie poverenia v danom prípade nevzťahovala. Postup exekučného súdu sa nevyznačoval ani inými okolnosťami, ktoré by bolo možné hodnotiť ako zbytočné prieťahy v konaní. Dĺžku konania od podania návrhu na vydanie poverenia do jeho vydania v rozsahu 31 dní nepovažoval súd za neprimeranú. Navrhovateľ tak podľa záveru súdu nesplnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a to nesprávnym úradným postupom.

V ďalšom odôvodnení okresný súd uviedol, že navrhovateľ nepreukázal ani vznik škody. Uviedol, že nemohol vychádzať z navrhovateľom tvrdených celkových nákladov na správu pohľadávok, udržiavanie a správu informačného systému, administratívne spracovanie textov urgencií a pod., ktoré v kontexte prejednávanej veci navrhovateľ vyjadril v paušalizovanej sume, ktorá mala pripadnúť na ten-ktorý prípad, a to z dôvodu osobitosti každého jednotlivého prípadu. Navrhovateľ v konaní ani nekonkretizoval, ktoré z uvedených nákladov v súvislosti s prejednaným prípadom vynaložil a nepreukázal ani vznik ním tvrdených celkových nákladov. Navrhovateľ tak neunesol dôkazné bremeno.

Navrhovateľ napokon, podľa záverov súdu, nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Nekonkretizoval, prečo samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil aká nemajetková ujma mu vznikla vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy a závažnosť následkov.

Z dôvodu nepreukázania zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom preto súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O. s. p. a nakoľko v konaní úspešný odporca trov konania v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolanie.

V odvolaní vytykal súdu, že v konaní došlo k viacerým chybám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti odporcu (správne malo byť uvedené navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Riadne a včas však požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, a že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podáva odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jeho práva na súdnu ochranu, osobitne mária jeho možnosť konať pred súdom.

Ďalej navrhovateľ vytykal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za jeho neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach navrhovateľ napr. uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú.

Navrhovateľ v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa navrhovateľa, ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať ním tvrdený skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol návrh v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti, v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Súd dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Ako dôkaz o vzniku škody predložil Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorým je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku v posudku určenej výške. Ak okresný súd v odôvodnení rozsudku konštatuje, že nepreukázal, že by mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom.

K nemajetkovej ujme uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

V závere k návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k chybám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vychádzajúc z uvedeného odvolacie námietky navrhovateľa nepovažuje odvolací súd za dôvodné.

V súvislosti s navrhovateľom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania

alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Navrhovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, v návrhu na začatie konania síce upozornil na skutočnosti, ktoré podľa neho odôvodňovali vylúčenie sudcov Okresného súdu Čadca z prejednávania danej veci, na výzvu súdu, či svojim podaním mienil vzniesť námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Čadca podľa § 15a a nasl. O. s. p. alebo návrh na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti inému súdu podľa § 12 ods. 2 O. s. p., však oznámil, že námietku zaujatosti podľa § 15a O. s. p. nepodal, keď nejde ani o prikázanie veci z dôvodu vhodnosti, ale nutnosti (č. I. 9 spisu). Okresný súd napriek tomu podľa § 15 O. s. p. predložil vec Krajskému súdu v Žiline ako súdu nadriadenému na rozhodnutie, a to na základe oznámenia sudcov okresného súdu s poukazom na skutočnosti oznámené i navrhovateľom v návrhu na začatie konania. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 6NcC/352/2013-20 zo dňa 28. 03. 2013 vylúčil z prejednávania a rozhodovania veci sudkyňu okresného súdu Mgr. Alenu Jančulovú, ktorej bola vec v súlade s rozvrhom práce pôvodne pridelená na rozhodnutie, ostatných sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil. Uznesenie bolo splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 28. 05. 2013. Ďalším uznesením č. k. 10NcC/25/2014-47 zo dňa 20. 03. 2014 Krajský súd v Žiline rozhodol o nevylúčení sudkyne JUDr. Ľubomíry Krišťákovéj (ktorej bola vec následne pridelená na prejednanie a rozhodnutie) z prejednávania a rozhodovania danej veci. Toto uznesenie bolo splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 20. 10. 2014 (č. I. 50 p. v. spisu).

Na zdôraznenie, vzhľadom na opakované námietky navrhovateľa, odvolací súd opätovne uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci ešte nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejsť a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnicstvo (viď napr. uznesenie NS SR zo dňa 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu, v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Ďalšiu námietku navrhovateľa, že okresný súd nemohol v prejednávanej veci postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejsť v jeho neprítomnosti, vyhodnotil odvolací súd rovnako ako nedôvodnú. Zo spisového materiálu mal odvolací súd preukázané, že okresný súd nariadil na prejednanie veci pojednávanie na deň 12. 02. 2015. Predvolanie na pojednávanie bolo splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa a navrhovateľovi doručené dňa 22. 01. 2015 (č. I. 59 p. v. spisu), napriek tomu sa na pojednávanie nedostavili. I keď navrhovateľ prostredníctvom splnomocneného zástupcu dňa 09. 02. 2015 svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil a zároveň požiadal o zrušenie pojednávania, dôvody uvádzané navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania v zmysle ust. § 119 ods. 1 O. s. p. Navrhovateľ nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane, brániacu mu v účasti na pojednávaní (§ 119 ods. 1 až 3 O. s. p.), ale z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca, o ktorej otázke však už nadriadený súd právoplatne rozhodol. Rovnako dôvodom pre zrušenie pojednávania v zmysle § 119 O. s. p. nebol ani návrh navrhovateľa na prerušenie konania, či už do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti podľa § 109 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/ O. s. p. alebo do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že podanie návrhu na prerušenie konania samo osebe nie je dôvodom pre ospravedlnenie neúčasti na nariadenom pojednávaní, keď o tomto návrhu je možné rozhodnúť priamo na pojednávaní, na ktorom je v prípade potreby a účasti účastníkov možné týchto k návrhu na prerušenie konania i vypočuť. Vzhľadom na uvedené boli splnené všetky predpoklady na

prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., a pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 12. 02. 2015 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil.

Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka navrhovateľa, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci, nakoľko neúčastňou na pojednávaní si navrhovateľ sám zmaril možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Pokiaľ ide o dokazovanie, na pojednávaní boli vykonané len dôkazy navrhnuté navrhovateľom, a to listiny tvoriace obsah exekučného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 6Er/434/2010 a znalecký posudok Znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity č. 1/2014.

K tvrdeniu navrhovateľa, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že i keď nedoručenie vyjadrenia odporcu k návrhu môže byť vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde v danom prípade o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.). I keď z obsahu spisu vyplýva, že vyjadrenie odporcu nebolo splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa doručené, samotná táto skutočnosť nemá vplyv na správnosť rozhodnutia okresného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v prípade dostavenia sa na pojednávanie by bol navrhovateľ v rámci pojednávania oboznámený s vyjadrením odporcu, ktoré je zároveň rovnaké ako v mnohých ďalších obdobných veciach týchto účastníkov založených na obdobnom skutkovom základe (ako to vyplýva zo samotného vyjadrenia odporcu, ale i z vyjadrenia navrhovateľa zo dňa 12. 11. 2012 /č. I. 9 spisu/), z ktorého dôvodu nie je námietka navrhovateľa o neznalosti vyjadrenia odporcu a nemožnosti reagovať naň dôvodná. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zrejmé, že okresný súd svoje rozhodnutie založil predovšetkým na skutočnostiach zistených z exekučného spisu, ktorý oboznámil v rámci dokazovania a na právnych záveroch o nenaplnení podmienok pre vznik nároku navrhovateľa na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Jednou z odvolacích námietok navrhovateľa bola skutočnosť, že súd s rozhodnutím vo veci samej zároveň rozhodol o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, proti ktorému legálne pripustil odvolanie, a proti ktorému odvolanie i podáva.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nemožnosť vydania meritórneho rozhodnutia pred právoplatným rozhodnutím o návrhu na prerušenie konania, žiadne zákonné ustanovenie takémuto postupu nebráni. Rozhodnutie súdu, či už o prerušení konania alebo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, je procesným rozhodnutím, má procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium občianskeho súdneho konania. Nejde o rozhodnutie vo veci samej, ktoré by do práv a povinností účastníkov konania zasahovalo konečným spôsobom. Aj keď (prípadne) pri vydávaní týchto rozhodnutí dôjde k procesnej nesprávosti, nemožno nevziať na zreteľ, že v ďalšom konaní, ktoré potom nasleduje, zostávajú účastníkovi zachované všetky jeho procesné oprávnenia. V danom prípade na základe podaného odvolania navrhovateľa posudzoval odvolací súd dôvodnosť a správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa tak vo vzťahu k návrhu na prerušenie konania, ako aj vo veci samej. Preskúmajúc napadnuté rozhodnutie okresného súdu odvolací súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa vo vzťahu k zamietnutiu návrhov navrhovateľa na prerušenie konania nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (právo na súdnu ochranu) a odôvodnenie rozsudku aj v tejto časti spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), s ktorého dôvodmi sa stotožňuje.

V súvislosti s návrhom navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, odvolací súd zároveň poukazuje na to, že otázka, ktorá je dôvodom návrhu na prerušenie konania (otázka nestrannosti sudcu), už bola právoplatne vyriešená (rozhodnutiami Krajského súdu v Žiline č. k. 6NcC/352/2013-20 zo dňa 28. 03. 2013 a č. k. 10NcC/25/2014-47 zo dňa 20. 03. 2014). Navrhovateľ síce navrhol prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/ O. s. p. s poukazom na podanú ústavnú sťažnosť (ktorej predmetom

je rozhodovanie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd), v návrhu na prerušenie konania, ani v odvolaní, však neuviedol žiadne iné/dalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať vylúčenie sudcu (ktorému bola vec pridelená na konanie a rozhodnutie), než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeným súdom. Podanie ústavnej sťažnosti (ktorej podanie navrhovateľ zároveň nepreukázal, či už odtlačkom prijímacej pečiatky Ústavného súdu SR na sťažnosti, podacím lístkom preukazujúcim podanie sťažnosti na poštovú prepravu alebo potvrdením Ústavného súdu o vedení príslušného konania) navyše podľa názoru odvolacieho súdu samo o sebe nezakladá zákonný dôvod na prerušenie konania. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti nie sú vecné otázky konkrétneho sporu, ale skúmanie, či nedošlo v danom konaní postupom a rozhodnutím súdu k porušeniu ústavne zaručených základných práv alebo slobôd účastníka konania. Preto pokiaľ aj ústavná sťažnosť bola zo strany navrhovateľa podaná, začatie konania pred ústavným súdom v tomto prípade nepredstavuje konanie, v ktorom sa riešia konkrétne vecné otázky, ktoré má na mysli ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. (ktoré nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť, kedy ide predovšetkým o otázky uvedené v ust. § 135 ods. 1 O. s. p.) alebo § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. V danom prípade, ako je to zrejmé i z vyššie uvedeného, súdy o otázke nestrannosti a nezaujatosti sudcu právoplatne rozhodli, pričom ide nesporne o otázku, ktorú sú súdy v zmysle príslušných ustanovení O. s. p. oprávnené posudzovať. Okresnému súdu teda nič nebránilo pokračovať v konaní.

Pokiaľ ide o výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, navrhovateľ na skutkové a právne závery súdu prvého stupňa vo vzťahu k rozhodnutiu o návrhu na prerušenie konania v odvolaní nijakým spôsobom nereagoval, toto bližšie neodôvodnil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a závery má odvolací súd za to, že dokazovanie v danej veci bolo okresným súdom vykonané náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania. Okresný súd umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, a preto jeho postupom nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Odvolací súd sa napokon stotožňuje aj so závermi okresného súdu vo vzťahu k samotnému meritórnemu posúdeniu nároku uplatneného navrhovateľom. Prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa okresný súd riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné a podrobne vysvetlil, na základe akých skutočností nemal preukázané splnenie predpokladov zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., najmä absenciu nesprávneho úradného postupu, ale aj vznik škody a nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi postupom exekučného súdu a vznikom navrhovateľom tvrdenej škody.

Okresný súd prijal správny právny záver, že k nesprávne úradnému postupu v danom prípade nedošlo, keďže z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že sa lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na jeho vydanie nevzťahuje na prípady, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/, t. j. vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmliev nimi schválených, kam treba zaradiť i rozsudky rozhodcovských súdov. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje aj so záverom okresného súdu, že lehotu 31 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do jeho udelenia (ako tomu bolo v danom prípade) nemožno považovať za lehotu neprimeranú, resp. lehotu zakladajúcu zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú úradným postupom spočívajúcim v prieťahoch v konaní.

Nakoľko v danom prípade nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), ako to správne konštatoval okresný súd, nebol dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi tejto zodpovednosti, t. j. vznikom škody a príčinnou súvislosťou. Napriek tomu sa okresný súd zaoberal aj týmito ďalšími podmienkami zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a svoje rozhodnutie i v tomto smere náležite odôvodnil, majúci zato, že navrhovateľ nepreukázal ani vznik škody a nemajetkovej ujmy, či príčinný vzťah medzi ním tvrdenou škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Z obsahu pripojeného exekučného spisu zároveň vyplýva, že v danom prípade došlo k vymoženiu pohľadávky

navrhovateľa ešte pred podaním návrhu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (dňa 11. 09. 2012 súdny exekútor vrátil poverenie na vykonanie exekúcie pre jej vymoženie), a teda nie je zrejmé aká škoda či nemajetková ujma mala navrhovateľovi v súvislosti s predmetným exekučným konaním vzniknúť.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním, ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.